

NOGMAALS: STELTLOPERS LANGS EEN DRAADJE?

Bij het lezen van de mededeling van J. van der Elst (OHV nr. 55, juni 1989) hereinnerde ik me dat wij vroeger ook al eens zoiets hadden bedacht.

Het zal in het begin van de 70-er jaren geweest zijn dat wij in de eerste weken van mei op Vlieland bezig waren met het kanonnet om Eidereenden te vangen. Er tussendoor gebruikten we de installatie ook om op een aantal overtijingsplaatsen Scholeksters te vangen. Een van deze plekken was bij de Dodemansbol aan de rand van de Posthuiskwelder.

Uit waarnemingen wisten we dat de Scholeksters zich rond een uur

voor hoogwater op het nog droogliggende wad begonnen te verzamelen. Deze voorverzamelplaats (VVP) lag op 20 à 25 meter afstand van de kwelder. Vanaf hier liepen de vogels dan voor het opkomende water uit naar de eigenlijke hoogwatervluchtplaats (HVP), een smal zandstrandje langs de kwelderrand. Dit herhaalde zich iedere dag, zij het dat de plaats van de VVP en de HVP niet steeds exact dezelfde was. Op de uitgestrektheid van de kwelder vielen deze kleine dagelijkse afstandsverschillen bij oppervlakkig waarnemen nauwelijks op. Maar zelfs wanneer we rekening hielden met het feit dat we met drie netten van 20 x 15 meter naast elkaar een flink stuk van de HVP konden bestrijken, kwam het echter in de praktijk erop neer dat een groot deel van de vogels buiten vangbereik kon gaan zitten. Om niet geheel afhankelijk te zijn van het geluk moesten we de Scholeksters dus bij de netten zien te krijgen. Na het vangklaar maken van de netten gingen we met stokjes en een klos stevig boetgaren aan de slag. Ongeveer vijf meter voor de HVP spanden we draden op 10-12 cm hoogte boven het wad, schuin in de richting van de netten. De omgeving naast de netten probeerden we als rustplaats onaantrekkelijk te maken door daar met enige tussenruimte ook draden aan te brengen.

Vol spanning wachtten we af wat er zou gaan gebeuren. Vanaf de uitkijkpost zagen we dat de VVP werd betrokken en hoe de Scholeksters vervolgens, daartoe aangezet door het opkomende water, naar de kwelder begonnen te lopen. Bij de fuik aangekomen trokken de vogels zich niets van onze bedoelingen aan. De voorsten botsten met de borst tegen de draad en werden door de veerkracht teruggeworpen. De achteropkomende vogels drongen ze opnieuw in de touwen. Terug ging niet meer en de enige was: struikelend en klapwiekend over onze hindernissen; recht toe, recht aan naar de HVP. Nadat ze ook de draden naast de netten al strompelend en vallend genomen hadden, kwamen de vogels tenslotte tussen en achter de touwtjes tot rust om daar op de volgende laagwaterperiode te wachten.

Vermakelijk was het wel om zo'n paar honderd Scholeksters met

zoveel moeite bezig te zien de voeten droog te houden. De vangresultaten waren echter nihil, zodat het vraagteken achter het opschrift wat ons betreft, althans voor Scholeksters, nog blijft gehandhaafd.

Piet Duiven, NIOZ-Texel